

безъ твърдѣ голѣма грижа за наказаніето що и бѣхъ от-
рѣдали.

— Върви, върви майко, думаше и отецъ Исидоръ, въ ва-
ието отсѣствіе азъ ще ся моля Богу за изгубенитѣ души.

И когато старицата излизаше отъ келіята лукавий
старецъ отвори молитвеника си и ся прекръсти; но щомъ
ся видѣ самичакъ въ келіята отиде та отвори единъ скри-
шенъ дулапъ у зида, извѣстенъ на него най-добрѣ, и из-
вади отъ вѣтрѣ едно стъкло съ най-добро вино.

— Въ слава на Исуса Христа и святитѣ апостоли Пе-
тра и Павла! избѣбра калугеринтъ и обѣрна една чашка.
— Какво добро вино! . . . Чудо чудесъ! Да му е бла-
гословенъ рѣчицѣтъ който е посадилъ лозіето, думаше
и пакъ сръбваше. — Ахъ! колкото пиешъ по ти ся ус-
лажда, ехъ! тѣзи свята жена Тереза сякога има добро ви-
но и сладки закуски . . . сега намери да доди този секре-
таринъ, да на смѣщава! Не може ли да намѣри друго
време? А пакъ тѣзи безобразница — и непа още една
чаша, — безобразницата тѣзи сестра Чичилія безъ да пои-
ска воля влиза като у дома си! . . . не быхъ желалъ да
е съглѣдала . . . инакъ има толкосъ лека главж, щото си-
чии ще научатъ че съмъ . . . и тогава не ще имамъ онѣзи
честь щото съмъ придобилъ съ дългитѣ мои трудове.

И отецъ Исидоръ продължаваше да пиє една чашж
слѣдъ другж.

— У у уфъ! твърдѣ горѣщо стана тука, мarmorеше въ
себе си.

Беше обѣрналъ шесть чаши до тогѣва, стана да из-
лезе и полѣтъ да падни — виното беше направило дѣлото си.

— Хората казуватъ че давало силж, празна работа азъ
пихъ за да заякна а то напрогѣвъ не могж да стож на
краката си. Хайде още единж да испіж да станатъ баринъ